

Bendegúz kalandja (Gianni Rodari nyomán)

Egy szép napon Bendegúz leesett a kerékpárról, s nagy púp nőtt a homlokára. Nénikéje, akivel azóta élt, hogy a szülei Németországba mentek vendégmunkásnak, nagyon megijedt. Ama nagynénik közé tartozott, akik mindentől ijedeznek.

- Bendegúz, kisfiam, mi történt veled?
- Nincs semmi baj, Róza néni. Leestem a bicikliről, ennyi az egész.
- Szent ég, hogy megrémültem!
- De hisz nem is láttad, hogy leestem...
- Éppen azért!
- Legközelebb szólok, mielőtt leesek.
- Bendegúz, ilyen dolgokkal nem jó tréfálni. Inkább arra felelj, miért hoztad föl a biciklit a lakásba.
- A lakásba? Ugyan már, lent hagytam a kapuban, mint mindig.
- Hát akkor az a bicikli ott kié?

Bendegúz megfordul, odanéz, ahová a néni ujja mutat, s a konyhafalnak támasztva lát egy piros kerékpárt.

- Az? Nem is az enyém, Róza néni. Az enyém zöld.
- Csakugyan. Hát akkor ez? Csak nem az égből pottyant?
- Nahát! Talán a szellemek hozták?
- Bendegúz, ne beszélj szellemekről, nagyon kérlek!
- És milyen szép!

Róza néni felkiáltott.

- Mi az, nénikém?
- Nézd, egy újabb bicikli!
- Nahát! Ez is milyen szép!

Róza néni kezét tördelte, ilyen rémült még sosem volt.

- De hát honnan pottyantak ide ezek a biciklik?

- Rejtély – válaszolta Bendegúz. – Lehet, hogy még a hálósobában is van egy bicikli? Hát persze, nézd csak, Róza néni! Ezzel együtt már három van. Ha ez így megy tovább, nemsokára biciklivel lesz tele a lakás...

A nagynéni akkorát sikított, hogy Bendegúz kénytelen volt befogni a fülét. Az történt ugyanis, hogy Bendegúz alig mondta ki a szót: „bicikli”, a ház azonnal megtelt biciklivel.

- Bendegúz, elég legyen! – nyögte a szerencsétlen asszony, és lerogyott egy székre. – Elegendő legyen, nem bírom tovább.

- Hogyhogy elég legyen? Mi közöm hozzá? Talán én gyártom őket? Nézzenek oda! Én még egy triciklit sem tudok összetákolni...

- Zzzzz, zzzz!

Gyönyörű tricikli jelent meg az asztalon, annyira új, hogy a kerekein még rajta barnállott a csomagolópapír: a csengője azonban már vidáman csilingelt, mint aki azt mondja: „Én is itt vagyok ám!”

- Bendegúz, könyörgöm! – csattant fel a nagynéni.
- Róza néni, csak nem hiszed, hogy mindez az én hibámból történik?
- Persze kisfiam. Akarom mondani, nem hiszem, Bendegúz. De akkor is azt kérem tőled, légy óvatos: ne ejtsd ki többé a szádon sem azt a szót, hogy bicikli, sem azt, hogy tricikli.

Bendegútból kitört a nevetés.

- Ha csak erről van szó, másról is beszélhetek. Akarod, hogy ébresztőórákról és friss görögdinnyékről beszéljünk vagy csokoládépudingról és gumicsizmáról?

A néni elájult. Amint Bendegúz kiejtette ezeket a szavakat, a ház benépesült ébresztőórákkal, görögdinnyével, pudinggal, gumicsizmákkal. A különös és furcsa tárgyak mintha csak a semmiből kerültek volna elő, akár a kísértetek.

- Néni! Róza néni!

- Hm? Mi van? Jaj! – mondta az asszony, ahogy magához tért. – Bendegúz, kisöcsém, kisfiam, az istenért, ülj le, és maradj csendben. Szereted a nénikédet? Ülj le, és meg se moccanj. Elhívom Monokli tanár urat, hátha ő ért valamit ebből az egészből.

Monokli úr nyugdíjas tanár volt, aki az udvar túlsó végében lakott.

Ha Róza néninek baja volt, mindig Monokli tanár úrhoz szaladt, aki kérés nélkül meghallgatta, és habozás nélkül nyomban segített. Csak az idős emberek tudnak ilyen türelmesek és nagylelkűek lenni. A tanár úr ezúttal sem kérette magát, jött tüstént.

- Nos, mi történt?

- Jó napot, tanár úr. Nem tudom magam sem. Úgy hiszem, a lakásban sok a... Hanem mielőtt Bendegúz kiejthette volna a száján a „szellem” szót, Róza néni betapasztotta a száját a kezével.

- Ne, Bendegúz, ezt a szót ne! Bármit, csak ne mondd azt, hogy „szellem”!

- Asszonyom – avatkozott közbe Monokli tanár úr -, magyarázza el nekem szépen, szeretném megérteni, mi a baj.

- Mit kell ezen érteni? Leesett a bicikliről, és beverte a fejét. És azóta valahányszor kiejt egy szót, néven nevez egy dolgot...

- Nézze, tanár úr – válaszolta Bendegúz -, azt mondom: macska.

- Miau – nyávogott a macska, igazi, hamisítatlan kandúr, amint testet öltött a kályha melletti széken.

- Na de!... – hápogott ámulatában a tanár úr. – Hm! Értem.

- Látja, micsoda galiba?! A szülei pedig Németországban. Ki látott már ilyen betegséget...

- Még hogy betegség! – ellenkezett Bendegúz. – Nekem nagyon kellemes. Ha pisztáciafagylaltra szottyán kedvem...

Püff!

Máris ott zöldellett a fagylalt, kristálypohárban.

- Kitűnő – jegyezte meg a tanár úr. – Hanem a kanál hol marad?

- Kanalat! – mondta Bendegúz. – Sőt még egy fagylaltot és még egy kanalat, így mindkettőnknek jut. Te is kérsz fagylaltot, néni?

Róza néni azonban nem válaszolt: másodszor is elájult.

...